

демъ силни, господарю. Когато ти се хвърли въ водата, ние ти се притекохме на помощъ. Всѣки забрави себе си и мислѣше за всѣкиго отъ насъ. Ние накладохме огънь и оситѣ побѣгнаха.

Огънѣтъ весело прѣцѣше. Въ краката ми лежеше рошавиятъ Пумъ и съ зжби вадѣше омоталитѣ се въ космитѣ му мъртви оси.

Двама нубийци лежеха безчувствени, трима бълнуваха. Прибѣгнахъ до панцета; съ него азъ извадихъ отъ кожата на моитѣ другари много отровни жила. Прѣснитѣ рани бързо заздравѣваха, но мѣстата, гдето жилата бѣха останали пречупени, болезнено се подуваха.

